भीमसेने प्रविष्टे तु धृष्टद्युम्नोऽपि पार्षतः । द्रोणमुत्सृज्य तरसा प्रययौ यत्र सौबलः ।
निवार्य्य महतीं सेनां तावकानां नरर्षभः । आससाद रथं शून्यं भीमसेनस्य संयुगे ।
दृष्ट्वा विशोकं समरे भीमसेनस्य सारथिं । धृष्टद्युम्नो महाराज दुर्म्मना गतचेतनः । २२५४
अपृच्छद्बाष्पसंरुद्धो निःश्वसन् वाचमीरयन् । मम प्राणैः प्रियतमः क्व भीम इति दुःखितः ।
विशोकस्तमुवाचेदं धृष्टद्युम्नं कृताञ्जलिः । संस्थाप्य मामिह बली पाण्डवः सुमहाबलः ।
प्रविष्टो धार्त्तराष्ट्राणामेको बलमहार्णवं । मामुक्त्वा पुरुषव्याघ्र प्रीतियुक्तमिदं वचः ।
प्रतिपालय मां सूत नियम्याश्वान् मुहूर्त्तकं । यावदेतान्निहन्म्यद्य य इमे मद्वधोद्यताः ।
ततो दृष्ट्वा गदाहस्तं प्रधावन्तं महाबलं । सर्व्वेषामेव सैन्यानां सङ्घर्षः समजायत । २२५०
तस्मिन् सुतुमुले युद्धे वर्त्तमाने महाभये । भित्त्वा राजन् महाव्यूहं प्रविवेश सखा तव ।
विशोकस्य वचः श्रुत्वा धृष्टद्युम्नोऽपि पार्षतः । प्रत्युवाच ततः सूतं रणमध्ये महाबलः ।
न हि मे जीवितेनापि विद्यतेऽद्य प्रयोजनं । भीमसेनं रणे हित्वा स्नेहमुत्सृज्य पाण्डवैः ।
यदि यामि विना भीमं किं मां चत्रं वदिष्यति । एकायनगते भीमे मयि चावस्थिते युधि ।
अस्वस्ति तस्य कुर्व्वन्ति देवाः शक्रपुरोगमाः । यः सहायान् परित्यज्य स्वस्तिमानाव्रजेद्गृहान् । २२५५
स मे भीमः सखा चैव सम्बन्धी च महाबलः । भक्तो मे भक्तिमांश्चाहं तस्मिन्नरनिषूदने ।
सोऽहं तत्र गमिष्यामि यत्र यातो वृकोदरः । निघ्नन्तं मां रिपून् पश्य दानवानिव वासवं ।
एवमुक्त्वा ततो वीरो ययौ मध्येन भारत । भीमसेनस्य मार्गेषु गदाप्रमथितैर्गजैः ।
स ददर्श तदा भीमं दहन्तं रिपुवाहिनीं । ततो वृक्षानिव वह्निन् प्रभञ्जन्तं रणे नृपान् ।
ते हन्यमानाः समरे रथिनः सादिनस्तथा । पदाता दन्तिनश्चैव चक्रुरार्त्तस्वरं महत् । २२५०
हाहाकारश्च सञ्जज्ञे तव सैन्यस्य मारिष । बध्यतो भीमसेनेन कृतिना चित्रयोधिना ।
ततः कृतास्त्रास्ते सर्व्वे परिवार्य्य वृकोदरं । अभीताः समकुर्व्वन्त शस्त्रवृष्टिं समन्ततः ।
अभिद्रुतं शस्त्रभृतां वरिष्ठं समन्ततः पाण्डवं लोकवीरं । सैन्येन घोरेण सुसंवृतेन दृष्ट्वा बली पार्षतो भीमसेनं ।
अथोपगच्छच्छरविक्षताङ्गं पदातिनं क्रोधविषं वमन्तं । आश्वासयत् पार्षतो भीमसेनं गदाहस्तं कालमिवान्तकाले ।
निःशल्यमेनञ्च चकार तूर्णमारोपयच्चात्मरथे महात्मा । भृशं परिष्वज्य च भीमसेनं आश्वासयामास च शत्रुमध्ये । २२५५
भ्रातृनथोपेत्य तवापि पुत्रस्तस्मिन्विमर्दे सहसाऽभ्युवाच । अयं दुरात्मा द्रुपदस्य पुत्रः समागतो भीमसेनेन सार्द्धं ।
तं याम सर्व्वे सहिता निहन्तुं मा नो रिपुः प्रार्थयतामनीकं । श्रुत्वाऽथ वाक्यं तममृष्यमाणा ज्येष्ठाज्ञया चोदिता धार्त्तराष्ट्राः ।
वधाय निष्पेतुरुदायुधास्ते युगक्षये केतवो यद्वदुग्राः । प्रगृह्य चित्राणि धनूंषि वीरा ज्यानेमिघोषैः प्रविकम्पयन्तः ।
शरैरवर्षन् द्रुपदस्य पुत्रं यथाऽम्बुदा भूधरं वारिजालैः । निहन्यमानोऽपि शरैः सुतीक्ष्णैर्न विव्यथे समरे चित्रयोधी ।
समभ्युदीर्णांश्च तवात्मजांस्तथा निशम्य वीरानभितः स्थिताञ्चणे । जिघांसुरुग्रं द्रुपदात्मजो युवा प्रमोहनास्त्रं युयुजे महा
रथः । २२५०
क्रुद्धो भृशं तव पुत्रेषु राजन् दैत्येषु यद्वत्समरे महेन्द्रः । ततो व्यमुञ्चन्त रणे नृवीराः प्रमोहनास्त्राहतबुद्धिसत्त्वाः ।